

DOMOVINA

Izida dvakrat na teden, in sicer vsak četrtek in petek. — Dopolni naj se hrvaško pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 4 krons temeljna pristojbina ter od vsake posle-vrste po 30. tlin. na vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za šest let 2 kroni, katere naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Odgovor na „Štajerčeve“ laži.

Iz Haloz, dne 12. avgusta 1901.

Zadnja številka tega v obrekovanju nedosežnega lista ima nek dopis iz Haloz, ki sicer ni bil v Halozah pisan, ki pa vendar ima namen, grešiti na lahkovernost in zaupljivost Haložanov ter jih za prihodnje deželnozborske volitve na hujskati proti lastnim rojakom in lastnim interesom. Med drugimi neresnicami, katere lahko vsakdo kot take spozna, nahajajo se tudi trditve, da duhovniki kmeta skubijo, potem ga pa še hočejo podučevati, kako naj gospodari; ob enem pa pravijo, da je vse nemškutar kriv, če kmetu gre slabo. Ali se v mestu tudi tako berači? Mislim, da ne. Kaj hočete tedaj? Kaj nas hujskate proti mestjanom? Mi Haložani bi mogli od gladi poginiti, ko bi nam ne dali zaslužka mestjani. . . . Takih neumnosti in zvižac ne more Haložan pisati. To se je skuhalo v publih glavah „Štajerčevih“ dopisnikov, ki sede v Ptuj samem. Haložani dobro vedo, da so njim najlepša in največja posestva v Halozah iztrgali revni mestjani, iz rok s tem, da so dajali kmetom na up denar in živila. potem v jesen, kadar je prišla trgateg, so zaračunili dolžnemu posestniku mošt tako nizko, kakor se jim je zdelo. Glavnica se nikdar ni zmanjšala, a dolžnik je moral dati še povrh oderuški obresti „Labrato.“ Na tak način se Haložan svojih dolgov ni mogel nikdar rešiti in „prijatelja“ mestjana nikdar znebiti. Končno je prišlo posestvo na boben in kupil jo je ptujski „purgar“, ki je zdaj po „Štajercu“ največji dobrotnik Haložanov. Če se kdo hoče uradnim potom prepričati, kako „Štajerc“ laže, naj se potrdi v zemljiško knjigo; tam boče videl, koliko haloških posestev so si pridobili ptujski „purgarji“ in koliko duhovniki in slovenski rodoljubi. Te laži se trosijo v svet samo za volilne namene. Ptujski meščan ni nikdar prijatelj Ha-

ložanu, kakor takrat, kadar se bližajo volitve, in kadar pride v nemčursko štacuno kupovat. Takrat imajo sladke besede za Haložana. Kadar pa dobi Haložan podpore ali brezobrestna posojila, takrat pa vsi nemčurji zavidajo Haložana in kričijo, češ, mi smo tudi potrebni brezobrestnih posojil, zakaj bi mi ničesar ne dobili; zskaj bi vse Haložani požrli. — Še pred kratkim vozarila se je deputacija ptujskih meščanov v Gradec in na Dunaj prosjačiti, naj bi se Haložanom samim ne dajala brezobrestna posojila, ampak tudi njim Ptujčanom. Ta deputacija je tudi dosegla, da ptujskih meščanov potrebnost za brezobrestno posojilo ne posvedoči župan tiste občine, v kateri leži vinograd ptujkega meščana, ampak g. Ornig sam. Iz tega se vidi, kaj je „Štajercu“ in njegovim lažnikom verjeti. Haložani bi morali strašno kratek spomin imeti, če bi se takim kalinom na limanice vsedli.

Čujte, kako modrijani „Štajerca“ utemeljujejo znanje nemškega jezika. „Štajerc“ piše doslovno:

„Mi hočemo, da, če mi ne znamo, se vsaj naši otroci nemški učijo, da bodo, kadar nas boste do nagega oskubili, saj zamogli iti na Nemško beračiti (!).“

To si je treba za ušesa zapisati. Ker so Haložane znani ptujski „purgarji“ — imena lahko navedemo iz zemljiške knjige — pregnali z oderuški obrestmi iz najlepših posestev, še ti ptujski nemčurji ubogih Haložanov nočejo za svoje viničarje in delavce imeti, ampak jim ponujajo nemški jezik samo za to, da zamorejo iti na Nemško beračiti. No mi poznamo bolje haloško prebivalstvo; mi vemo, da Haložani niso tako neumni, da bi mislili, da se z nemškim jezikom sme beračiti. Ptujski nemškutarji naj le Haložanom dajo nazaj tista zemljišča in posestva, katera so jim na nepravi način odvzeli, dočim so prejšnje lastnike v bedo in odvisnost pahnil, tako, da so sedaj skoro sami viničarji,

— in hitro se boče udomačilo v tužnih Halozah prejšnje blagostanje in prejšnje veselje.

Če sme „Štajerc“ brez konfiskacije pisati tako neresnico, češ, da bodo Haložani smeli z nemškim jezikom po nemškem beračiti, se mi čudimo samo le — prizanesljivosti državnega pravdnštva v Mariboru. Kaj bi se zgodilo s slovenskim listom, ki bi zapeljeval nevedno ljudstvo k — beračenju? To vprašanje naj si stavijo naši državni poslanci in naj pogledajo zajedno v kazensko-pravdni red, če še stoji tam črno na belem, da je vsak državni pravnik — torej tudi mariborsk — podložen justičnemu ministrstvu.

Če se bosta naša državna poslanca trudila nam približati, bodemo skušali poizvedeti, kaj je njima justični minister odgovoril.

Čujmo, kaj „poštenjak“ „Štajerc“ nadalje o ptujski posojilnici piše. On pravi:

„Ko bi oni (t. j. posojilniški) gospodje bili tvoji prijatelji, ne smeli bi kupovati hramov, potem bi sedaj že imeli okoli 200.000 glid. gotovega denarja in bi sedaj, ke je nam Haložanom trtna uš uničila vse gorice, 100.000 glid. posodili lahko brezobrestno, ali pa, če so res naši prijatelji, nam „benkali“ (!); saj smo ta denar mi tje znosili.“

O ti neumni tepec! Kako sam sebe po ustih biješ in kako se iz Haložanov norčuješ! Ali mar meniš, da mi ne znamo, da si tudi nemška ptujška hranilnica in nemški „Vorschuss“ kupuje hiše v Ptuj? Zakaj pa od teh denarnih zavodov ne zahtevaš, da bi Haložanom kaj „benkali“? G. Ornig ima glavno besedo pri obeh zavodih. Ali ste že kdaj brali, da je nemška „Sparkassa“ in nemški „Vorschuss“ kaj podaril ubogim Haložanom? Kadar ti „junaki“ sklepajo svoje račune v teh dveh zavodih, se Haložanov nič ne spominajo; oni darujejo nemškemu gledališču v Ptuj itd. velikanake svote, samo ubogim Haložanom ničesar ne dajo, nego ponujajo jim

LISTEK.

Spletkarica.

Sygal Juraj Lubič.

(Dalje.)

„Ha, ha, ha,“ norčuje se gospodinja. „Kaj niste še prebili svojih medenih tednov?“

Adjunkt pa dostavi zapeljivo:

„Tudi gospa mora imeti svojo samostojnost. Ako ste tako zelo navezani na gospoda soproga, potem ne morete biti srečni. Mu li hočete vi dvoriti, ker vam on ne zna? To je dolgočasno, ako se prečesto ponavlja. Redkokedaj se daste videti, pa še tedaj silite domov. Dandanes bodi človek praktičen v vseh ozirih, uživaj, kar se da, ker nič ne more biti hujšega, kakor, ako mora človek po izpoznanju skesan, obupan, bolestno vasklikniti: Prepozno! Vest ne sodi več v sedanjost.“

„No!“ pomaga še gospodinja. „Ta ve ceniti življenje! Temu ne bo treba enkrat kesati se. Njegove besede niso prazne, tako sladke, prepričljive so, da človeku odvzamejo vsak dvom. Uživati — uživati, to naj bo parola! Ni li res, gospa?“

Gospa Angela ni odgovorila. Zamislila se je pri besedah adjunkta in je komaj čutila, ko je on pri svojih zadnjih besedah njeno drobno roko prijel in jo v svoji obdržal.

Kaj je pač hotel reči? Besede so bile res tako sladke, da so jej v srce segale.

Trenutka se okleniti — uživati — pusta vsakdanjost — —? — Morda se jej je hotel rogati? Je li njeno zakonsko življenje imenoval pusto vsakdanjost? — Pa saj se je iz njenega soproga norčeval, da ne zna dvoriti. — Je li njeno zakonsko življenje res tako pusto? Saj se ljubita — saj se ga je privadila. — Kaj pa še hoče? — Uživati? — —

Tako je premišljevala gospa Angela. Gospodinja pa, kateri se je zdelo, da se je njene prijateljice že polotila neka sentimentalnost in je videla, da ista ni odmaknila svoje roke iz adjunktove, je čutila, da je sedaj odveč v tej družbi. Ponudila je svojim gostoma še pijače in peciva ter je dejala, oprostivši se, da ima on kraj mesta silnega posla in da se vrne za četrto ure. — Pustila je torej adjunkta in gospo Angelo samá. — — —

Gospa Hedvika je lagala. Onkraj mesta ni imela prav nič opraviti, pač pa v bližini.

Skrbalo jo je, ako je dr. Pavnovič že prišel domov. Povpraševala je pri Korenovih po tem in je izvedla, da se je dr. Pavnovič ravno kar pripeljal. Svoji prijateljici Roziki Korenovi je dala v naglici potrebnih naročil in je odšla.

Rezika je pri zdravnikovih večkrat pomagala pri gospodinjskih in je bila ona prva, katero je dr. Pavnovič izpraševal glede njegove gospe tičočih se govoric, kar je ta, se ve, vse potrdila. Dr. Pavnovič se je bil razburil in jej odločno govoril, da to ne more biti res in da je to samo blebetanje brezvestnih babur, izvirajoče iz gole zavisti.

Dr. Pavnovič je po prihodu s komisijsna navadno šel v urad pogledat, ako je kaj novega zanj.

To je Rezika dobro vedela in je pri hišnem voglu, kjer je moral zdravnik priti mimo, nanj prežala.

Prišel je.

Rezika stopi k njemu in mu skrivnostno zašepeče:

„Gospod doktor! Ako se hočete prepričati, sedaj vam je prilika. Vaša gospa je v stanovanju gospe Hedvike čisto sama z adjunktom Zgago v zadnji sobi. Gospodinja ni doma in sploh ni

nemški jezik, da bodejo zamogli po Nemčiji „beračiti“.

Ali ni to največja norost?

Teško je dognati, ali leži v teh besedah več budalosti ali zlobnosti.

Posojilnica v Ptuj da v dobrodelne namene, ki so slovenskemu kmetu na korist, velikanske svote; to svedoči vsakoletno poročilo o računskem sklepu. Kakor hitro pa bode načelnistvo posojilnice izvedelo, da so tisti nemški „purgarji“ v Ptuj izročili Haložanom vsa posestva, katera so jim ali sami ali še njihovi predniki po krivici iztrgali iz rok, in da so poravnali vse tiste krivice, katere so jim že njihovi predniki prizadejali, bode z veseljem tudi pomagala — seveda ne s priporočanjem nemškega jezika za beraštvo, kakor „Štajero“ — ampak tudi z drugimi podporami. Sicer ne bodo Haložani v tem slučaju nikake podpore potrebni, kakor tudi prej niso bili potrebni, dokler jim niso ptujske nemške pijavke izsesale krvi in mozga.

Toliko za danes lažnjivemu „Štajercu“ v potrebno premišljevanje.

Kritikus.

V ljudsko korist

Ljubezen do lastnega naroda, jezika in domovine ni samo nekakšno naravno nagnenje temveč je pravna dolžnost. Človek prejema najprej po rodbini vzgojo, izomiko in neko socialno stališče. Rodbina pa nima tega, kar daje otrokom, sama iz sebe, temveč večinoma od celega naroda. Zato mora biti človek narodu hvaležen in s hvaležnostjo se morata družiti ljubezen in spoštovanje. Ljubezen, spoštovanje in hvaležnost do domovine, do rodnega jezika so vzvišene narodne kreposti. Brez njih razpada družno življenje; kjer pa živé, poganja bujen napredek in se razvija čisto socialno gibanje. Samo po sebi se umeva, da ne smejo ostati te kreposti samo čuvstvenost, temveč morajo dejanski polniti um in voljo ter se kazati v čvrstem delovanju. Ljubezen do naroda ne sme biti le v besedah, marveč v dejanju. In sicer je oni več dolžan svoji domovini, ki je prejel več od nje, bodisi, kar se tiče vzgoje ali materialne koristi.

Velika večina naše inteligence izhaja iz naroda; zato bi bilo povsem prirodno, da je vsa prešinjena z narodnim duhom, da čuvstuje s tem narodom in živi zanj. A pri nas je, žal, to čisto narobe; po dvajsetih letih šolanja se kmečki sin pogosto sramuje svojega kmečkega rodu, in ne mara več občevati s kmečkim ljudstvom, od koder izhaja. In to je za nas velika nesreča. Ker smo se odtujili narodu, ker ga več ne poznamo, tudi nimamo smisla in ljubezni zanj. In pri tem je najhujše, ker se nismo samo mi, inteligence, odtujili narodu, temveč je počel tudi narod sam uvajati tujščino, a z njo tudi demoralizacijo. Narod ima v nas slab vzgled, pa postaja po malem tudi on takšen, kakršni smo mi, ker misli, da tako mora biti, ako delamo mi tako, ki smo pametnejši od njega. Mi se iz-

ogiblamo naroda, narod se izogiblje nas in si išče drugih zaveznikov, ki kažejo na videz, da imajo srce zanj. Posledica temu je, da narod ne spoštuje več svojega jezika, izgublja ljubezen do rodne zemlje, zlasti tam, kjer je zadolžen, ali kjer se le z velikim naporom more prehraniti. Zato bi morali mi, omikanci delovati za svoj rod in ga reševati gospodarskega propada. Sicer utegnemo doživeti, da izgubimo vso zaslombo med narodom, in nas ljudstvo ne bode hotelo poslušati tedaj, kadar bi je potrebovali, temveč nam bode odgovarjalo: „Vi se odtujujete nam, a mi vam. Vi znate za nas kmete samo takrat, kadar nas potrebujete, da vam plačamo, ali kadar potrebujete naše glasove pri volitvah. Za to smo dobri, a drugače nas ne poznate. In potem se še čudite, ako vam kmetje ne verujejo. Kako naj vam verujemo, kako naj vam zaupamo, ako pa ni nikogar med vami, ki bi nam razložil, kaj pravzaprav hočete. Tedaj, kadar nas potrebujete, nam obljubljate to in ono, in s tem nas za čas primamite k sebi. Ali ko vidimo, da od vsega tega, kar ste nam obljubljali, ni nič, potem vam več ne verujemo, in vdrugič smo za drugega, ker si mislimo: Morda nam bode ta pomagal! Zakaj nas ne poučujete, zakaj nam z dejanjem ne dokažete, da ste naši? Ko bomo videli, da ste vi naši, bomo, ne bojte se, tudi mi vaši!“

Lahko izprevidimo, da ima ljudstvo čisto prav, ako se malo bolj zamislimo v naše razmere. Glavni vzrok našim neuspehom je ta, ker mi ne poznamo, ali bolje nečemo poznati naroda, zato pa tudi narod ne mara za nas.

Zato moramo iti večkrat med narod, da ga se bolje spoznamo in da mu razložimo svoje namene, in da nam tudi on po drugi strani odkrije, kaj ga teži. Na ta način si pridobimo narodovo zaupanje, spoznali bomo njegove potrebe, in začeli ga bomo ljubiti; ta ljubezen pa nam bo dala voljo in vztrajnost za delo narodu v prid. Ako prirejamo ljudske shode, snujemo čitalnice, bralna društva, ako ustanovljamo razna gospodarska društva, bomo s tem ljudstvu že nekaj koristili. In kolikor takih društev bode, toliko bode narodnih ognjišč, okolo katerih se bode zbiralo vse, kar je boljšega v narodu.

Na ta način se bode množilo po deželi število zavednih, omikanih kmetov, ki bodo oduševljeni za slovensko stvar, in ki bodo delali za njo.

O avstrijskem izvozu.

O tej točki smo svoječasnno precej obširno pisali. Ker pa se grozi ravno sedaj trgovinske razmere z Italijo, posebno pa z Nemčijo, vseh nameravanega zvišanja carine na naše izvozno blago, posebno otežiti, je skrajni čas, da se ogledamo po drugih ugodnih krajih za izvoz avstrijskega blaga.

V posebnih člankih smo nedavno dokazovali, da trgovinska pogodba med Avstro-Ogrsko,

Italijo in Nemčijo ni prinašala še dosedaj avstrijskim izdelkom skoraj nobenega dobička, a v bodoče pa bo vsak izvoz posebno na Nemško naravnost kvarljiv za poštene cene našemu izvoznemu blagu.

Ali bo naše industrijske kroge ter vlado izučila nemška oholost, da se bodo iztrgali iz pruskega trgovinskega jeroštva ter si iskali novih, boljših in poštenih odjemalcev drugod? Kaj je povzdignilo nemško samozavest tako, da hoče na blago iz Avstrije carino neznosno zvišati? Dobro urejene trgovinske razmere s prekmorski državami, kamor lahko izvozi vso svojo nadprodukcijo ter od koder dobi zopet vse potrebščine. O Avstriji pa Nemčija vé, da je vsled zastarelosti domačih prometnih razmer itak vezana na Nemčijo, katera ji potem naklada carino po svoji volji.

Marsikomu se zdi neumevno, zakaj bi Avstrija gledé svetovnega trgovinskega prometa ne mogla korakati z Nemčijo, ko vendar imamo ugodno pristanišče v Trstu, dve parobrodni družbi „Lloyd“ in „Adria“ ter precej dobre železnice. In vendar je resnica, da potuje avstrijsko blago v tujezemstvo mnogo cenejše čez Nemčijo in Hamburg, kakor pa čez Trst. Tarifi naših železnic so za blago toliko dražji, da gre skoraj ves izvoz iz najbolj industrijskih severnih dežel naše monarhije prek Hamburga v Ameriko. Tudi tarifi imenovanih dveh avstrijskih parobrodni družb se istotako razločujejo po — dražjem. Tako se dogaja, da ogromni del avstrijskega izvoza zgubi v Hamburgu avstrijski značaj ter gre od tam kot nemško blago. Ednaka usoda zadene naše izvozne predmete, ki gredo prek italijanskih pristanišč.

Na ta način se ne izgubi le avstrijskim producentom skoraj ves dobiček, tudi ugled avstrijske industrije ne pride nikjer v poštev. Tako se je zgodilo, da izkazuje n. pr. statistika o uvozu v Buenos Ayres v Južni Ameriki, da se je uvozilo v pretečenem letu iz Avstrije samo za 50.000 frankov blaga, dočim je v istini samo neka dunajska tvrdka poslala tja za 50.000 fran. žbljev, a nek trgovec je dobil iz Avstrije samih kadilnih predmetov za 100.000 frankov.

Avstrija bi bila v prvi vrsti poklicana, preskrbljevati Južno Ameriko z vsakdanjimi predmeti, ker živi v ondotnih naselbinah izmed Evropejcev skoraj največ avstrijskih izseljencev. Pa ker so ti izseljenci po večini Poljaki in Dalmatinci, ne zdi se avstrijski vladi vredno, skrbeti niti za njihovo pravno varstvo niti za — telesne potrebe, na svojo veliko škodo.

Nemci in Angleži so bili spretnejši ter si napravili te naše izseljence takoj v začetku za svoje zveste odjemalce. Tudi Severna Amerika zadnji čas uspešno tekmuje s svojim izvozom v Južni Ameriki, dasi sicer obstojajo med obema polovicama velika politična nasprotja.

Nič bi tedaj ne bilo lažje, kakor po večšakih pripraviti avstrijskemu blagu izvoz v Južno Ameriko in v druge dele prekmorskega sveta.

v hiši sicer nikogar. Kar noter pojte, pa takoj, in videli boste, kako moli ta parček svoj rožni venec.“

Dr. Pavnovič je osupnil. Hotel je odgovoriti, hotel je zakričati, a ni mu dalo. Krč mu je stisnil prsi.

Kar vrglo ga je proti stanovanju gospe Hedvike.

Vrata so bila povsod nezaklenjena. Zadnja soba je bila daleč v ozadju in so se morale prekoračiti vse tri sprednje.

Na debelih preprogah ni bilo slišati koraka. Počasi in previdno je stopal dr. Pavnovič proti zadnji sobi. Parkrat je postal, ker je čutil, kakor bi mu bilo srce v vrat zlezlo, hoteč ga zadušiti — in že je slišal zvonek smeh. — Brezdvomno je bila to njegova gospa. Po moškem glasu pa je spoznal adjunkta Zgago. — Še parkratno hihitanje mu je grozno donelo na uho, potem pa je videl skozi portijero adjunkta Zgago ravno, ko je njegovo Angelo krčevito objel okoli vratu in jej pritisnil poljub na ustni — in ona se ni branila. — — —

Dr. Pavnovič je imel dovolj.

Da bi bil mogel kar v zemljo se pogrezniti, bi mu bilo najljubše. Planil je z ropotom iz te

proklete hiše ven na prosto. Strah ga je bilo samega sebe. Bežal je kakor pred besnim tigrom proč — proč — daleč proč. — — —

Počil je strel. Srce je vstrepetal in vroča srčna kri je kipela iz rane.

V.

Bila je temna noč, kakor da bi bil ves svet pregrnjen z mrtvaškim prtom. Nobene zvezdice ni bilo videti na nebu. Le redko posejane svetilke so ironično dremale ob uličnih voglih mesta Medgorja, da se je tema še bolj videla. Tu in tam se je izza pisanih zastorjev ukral še kak žarek, kakor da bi hotel ostentativno tja v svet trobiti: tu je marljivost doma, vam zaspencem v zgled.

Tam zadej nekje plašil je vrhu streh označevalca smrti, samotni čuk kakor duh prazno-verne babure s svojimi klici. Po zadnji ulici pa so počasni koraki nočnega stražnika votlo odmevali kakor v zapuščeni cerkvi.

Kar zadoni po mestu glas: „Gori, gori!“ in kmalu na to je raz stolp župne cerkve bilo plat zvona.

V mestu postalo je živo.

Prikazovale so se po hišah luči, okna so se odpirala in ljudje so vreli z hiš.

Kmalu je bila cela gruča pred stanovanjem dr. Pavnoviča.

V njegovi spalni sobi je gorelo. Plamen je švigal pri oknu ven, pobarvajoč čeli trg s čarobno svojo rdečico in gost dim se je valil proti nebu.

Slišati je bilo upitje v hiši, žensk jok, ropot in nagli koraki rešujočih se ljudi.

Blizu stanovanja je bil mestni vodnjak, monumentalno delo baže izza osemnajstega stoletja. —

Hitro je par čvrstih rok zgrabilo za rešilno delo in ogenj so zadušili, predno je prišla požarna bramba na mesto.

Med radovedneži je bila pred stanovanjem dr. Pavnoviča tudi gospa Hedvika, katere ni smelo nikjer manjkati. Imela je svoj krog ženskih klepetulj, katere so pomilovale sedaj gospoda doktorja, sedaj njegovo gospo. Kaka nesreča bi se bila lahko zgodila! Da bi ne bili od zunaj ognja tako hitro zapazili, bi bila oba gotovo že mrtva. Sedaj pa sta rešena. Vendar mora biti škoda na dragocenem pohištvo velika. —

Tako so modrovala babure.

(Dalje prihodnjič.)

Kočevja in Ribnice posl. Loy-a pa advokata A. pl. Schoeppla.

(Notarjev na Kranjskem) imajo sedaj 34, od teh so 4 v Ljubljani.

(Državni umetniški štipendij) je podelila c. kr. vlada znanemu našemu pesniku in pisatelju, g. Fr. Meško tu, provizorju v. Št. Danijelu na Koroškem.

(Lanska letina na Kranjskem.) Lani se je pridelalo na Kranjskem pšenice v vrednosti 3.171.031 kron, rži v vrednosti 1.543.256 kron; vrednost vsega pridelanega žita, raznega sočivja in vina je znašala 38.296.266 kron.

(Stanje vinogradništva na Kranjskem.) V krškem okrajnem glavarstvu je od 4.520,96 ha vinograda okuženih po trtni uši ali sumljivih 4.520,96 ha, v novomeškem okrajnem glavarstvu merijo vinogradi 2.972,76 ha, ki so istotako vsi okuženi ali sumljivi, istotako v črnomeljskem in postojnskem okrajnem glavarstvu. Lansko leto se je pridelalo na Kranjskem 175.299 hl vina, ki ima vrednost nad 7 milijonov kron.

(Češki kolesarji) so došli dne 12. t. m. z vlakom iz Prage preko Dunaja v Trbiž. Na koledvoru jih je pričakovala deputacija slovenskih kolesarjev in slov. planinskega društva. Na Bledu in v Bohinju so jim slov. kolesarji priredili slavnosten sprejem.

(Nesreča.) Dne 12. t. m. se je ponesrečil pri nabiranju planink na Črni prsti na Gorenjskem K. Odörfer, profesor na realki v Požunu. Strmoglavil je v prepad, globok nad 300 m.

(Uboj na plesu.) Na plesu v neki gostilni blizu Zagorja je dne 3. t. m. nek rudar udaril svojega tovariša s steklenico tako močno po levem očesu, da je ranjenec dne 8. t. m. radi tega umrl.

(Volilni shod v Novem mestu.) Dne 11. t. m. je priredil dr. Iv. Tavčar volilni shod v Novem mestu, katerega se je udeležilo lepo število volilcev; dr. Tavčar je bil z vsklikom proglašen kandidatoma za deželnozborski mandat dolenskih mest.

(Potres.) Dne 12. t. m. so čutili v Krškem in v krški okolici močen potres s podzemeljskim bobnenjem. Ljudje so prestrašeni bežali iz hiš; škoda ni znana nobena.

(Unijatsko cerkev) sezidajo v Metliki; dne 11. t. m. je bil ob mnogobrojni udeležbi slovesno blagoslovljen temeljni kamen za to unijatsko cerkev, ki je prva na Kranjskem.

(Poštna vest.) Med Črnomljem in Metliko se je vpeljala druga dnevna poštna vožnja.

(Politično in gospodarsko društvo za Notranjsko) je imelo dne 11. t. m. v Št. Petru sijajen shod, na katerem sta bila postavljena kandidatura za logaški okraj g. Arko, za postojnski pa g. Ambrožič.

(Požar) je vpelel dne 12. t. m. v Predjambi na Notranjskem tri hiše. Zažgal je štiri letni otrok.

(K stavki v Nabrežini.) V znamenje solidarnosti s stavkujočimi kamnoseki in kamnolomci v Nabrežini so stopili v stavko tudi klesarji pri tvrdki Favetti v Gorici.

(Pri gradnji vipavske železnice) so ustavili delavci pri tunelu na Cesti in vozniki kakamenja delo. Delavci imajo mnogo pritožb proti delodajalcem.

(Koroške novice.) Utonil je dee 17. julija pri Močuli v Dravi 53letni Fr. Lisej, ko so spravljal les v vodo. — Pogorel je dne 4. t. m. po sestrniku Grilcu pri Sv. Lovrecu skedenj in hlev. — Dne 4. t. m. so imele požarne brambe Spodnjega Roža svoj „Bezirksfeuerwehrtag“ v Medborovnici. Čudno, da c. kr. okr. glavarstvo shoda ni preprečevalo, ker je v Medborovnici škrlatica med otroci. Če bi Slovenci napravili shod, tedaj je pa že bolezen na parkljih dovolj, da se shod prepove.

(Proti avstrijskim planinskim deželam.) Iz Celovca se poroča, da so po Švici in po Bavarskem prilepljeni lepaki, ki svare pred obiskom naših alpskih dežel, češ, da so po njih razširjene nalezljive bolezni. Merodajni krogi so že ukrenili vse potrebno proti takemu rovanju na pram našim letoviščem.

(Koliko se pokadi na Primorskem.) Iz uradne statistike finančnega ministerstva je razvidno, da se je leta 1900 pokadilo na Primor-

skem za 7.341.437 kron tobaka, in sicer za 330 tisoč kron več nego leta 1899.

(Povratek nemških čet preko Trsta.) Proti koncu septembra dospe v Trst iz Kitaja eden bataljon I. nemškega pešpolka na Lloydovem parniku. Od tu se odpelje potem po železnici preko Dunaja, kjer se ustavi za tri dni, v Berlin.

(Za proglašenje Pulja glavnim mestom Istre.) Dne 10. t. m. je bil v Pulju velik shod, ki se je baval z vprašanjem prenosa deželnih uradov iz Poreča in določitvijo deželnega glavnega mesta za Istro. Shod je sprejel resolucijo, ki pozivlja deželni zbor in vlado, naj se vprašanje prenosa deželnih uradov in določitev glavnega mesta za Istro reši Pulju v prilog.

(Nov slovenski list v Ameriki.) Slovenski delavci v Čikagi so pričeli izdajati tednik pod naslovom „Zora“. Prva številka je izšla dne 3. avgusta t. l.

Dopisi.

Št. Jurij ob juž. železnici. (Dr. Gustav Ipavic.) Občina šentjurska in ves slovenski svet je iskreno vzradočen nad izvenredno priliko, proslaviti velepomemben dan enega svojih velikih sinov.

Slava se razlega po slovenskih krajih v trenutku, ko prekorači velezaslužni sin majke Slave čestitljivo, biblijsko starost, ko obhaja v krogu svoje ljubljene rodbine, svojih glasbenih čestilcev; narodnjakov, somišljenikov svojo — sedemdesetletnico.

Na mnogaja leta! kliče Ti ves zavedni svet, ki si se lotil lepega narodnega dela, pri katerem si vstrajal do današnjega slavljenega dne, Tebi, ki si bil vrl tržan, delaven župan, pri katerem je iskalo na tisoče ljudi sveta, po moči in leka v svojih pozemeljskih težavah.

Porojen dne 15. avgusta leta 1831 v prijaznem trgu Št. Jurju, obiskoval je s svojim istotako slavnim bratom Benjaminom ljudsko šolo v Št. Jurju, prestopil v celjsko gimnazijo ter dovršil študijski in sedmi razred v Gradcu.

On in njegov brat izvolila sta si za svoj poklic zdravniški stan, v katerem delujeta v občo zadovoljnost.

Kot vrlému narodnjaku poverila mu je rojstna občina župansko mesto, na katerem je sedel nad trideset let.

Čeprav mu je bila usoda čestokrat nemila in je moral veliko bridkosti skusiti, vendar je ostal slavljenec na svojem mestu in delal v prid in proslavo svojega slovenskega naroda.

Kremenit značaj, vrl rodoljub, vesten svetovalec bolnikom, slaven skladatelj nemešnjih slovenskih pesmi — „Slovenec sem“ — stoji danes slavljenec na stališču, raz katerega mu gre hvala in slava.

Ad multos annos! v čast in korist slovenskega naroda — želi Ti oni slovenski svet, ki poje: „Slovenec sem!“

Iz ormoškega okraja. († Nadučitelj Martin Repič.) in ko sem te ugledal, kako si ležal tih med plamenječimi svečami, dragi moj učenik, tedaj so mi zablesketale solze v očeh, in jaz sem se ozrl nazaj, na tvojega življenja teške poti; in na teh je stalo sto in sto ljudi. Vsi so se nekako tožno in nezaupno ozirali zdaj sem, zdaj tje in se molče spogledali — potem pa so zopet gledali v brezmejno daljo, kjer so se za meglenimi zavesami zibali njih cilji. — In v pogledih teh ljudi se je zrcalilo neko tajnstveno, sveto hrepenenje po nečem vzvišenem, in njih duše so jim velevale dalje — dalje za nameni. — Toda kedaj in kako dospeti do njih, do virov sreče in miru, po katerih streme milijoni in milijoni, nad katerimi se razkošno in prešerno šopiri moč podlega egoizma, čegar nenasitno žrelo napoveduje pogubo vsemu vesoljstvu. —

In ko so tako zapuščeni stopali po tistih ledenih potih, tedaj si se prikazal na obzoru njih žitja, ti dragi, nepozabni, idealno-navdahnjeni mož, učitelj-voditelj ljudstva.

In duše potujočih so zadržtele — postale, in njih svežeporojeni pogledi so zastali na tvojem obrazu — izprva nekam bojazljivo. — In ko si jih ti gledal tako prijazno, tako zaupno milo — in si jim poteim podal svojo gorko, mehko roko, tedaj so njih duše vnovič vzdrtle, in njih pota

so se obrnile za tabo, in ti si zaoral brazdo svojega delovanja.

Toda, kaj naj povem sedaj —? Ali naj naštevam zasluge, ki si si jih pridobil na teh težavnih potih, ali naj govorim o tvojem trpljenju — veselju, mar naj pokažem svetu, kako si bil sijajno poplačan za to naporno, neprecenljivo, a vendar od večine sveta nepripoznano delo? — Ne, o tem ne bom govoril, ker sem prepričan, da nam ne more nihče podati prave, resnične slike o življenju učitelja, ki je vzgledno deloval na šolskem polju skoro pol stoletja in tekom tega časa okrasil tisočera in tisočera mlada srca z močjo duševnega življenja, ter hodil tudi pozneje po strmih potih z njimi, dokler jim ob tesni dom ni udarila teška gruda in jih zagrebla. — Samo toliko naj povem, da si bil poleg vseh svojih nepopisnih vrlin vzoren kolega, mož modernih nazorov, da si zaradi odlične svoje narodnosti moral prej stopiti v pokoj, da si bil čez 40 let obč. odbornik in pozneje blagajnik novoustanovljene domače posojilnice in poučeval petje do zadnjih svojih dni. — In nikdar nisi tožil, da ti je bilo na stara leta že to breme preteško, tudi nisi tožil, ko se ti je po daljši mučni bolezni nagibalo življenje k zatonu. Po obrazu ti je včasih poigrala trpka bol, v očeh se ti je zablesketala solza — in ti si parkrat globoko vzdihnil — ter molčal.

In ko so te položili župani in odborniki v ono nenasitno odprtino tam gori — v večni dom, in ko te je šolska mladina obsipala z dehtimi rožicami, ko so ti v finih niansah zapeli tovariši prelepo žalostinko „Blagor mu, ki se spočije“, ko se je s primernimi besedami v imenu nas vseh poslavljalo od tebe, nepozabni naš Martin — tvoj kolega, tedaj so zaihtele naše duše v teških, kričečih disakordih v pretresljivo, temno motivirano elegijo, in po obrazih so nam za tem sentimentalnim preludijem zapolzele solze — ti Martin pa si ležal tako tiho — tako nemo pred nami.

In sedaj spi, dragi moj Martin, spi mirno, saj mi gremo za tabo, in nad našimi poti bo plaval tvoj nevenljiv spomin, dokler ne pridemo k tebi, prezaslužni učitelj, v dom — „kjer lepša zarja rumeni!“ Tvoj nekdanji učenec R.

Narodno-gospodarske novice.

Umno kletarstvo.

Bliža se za vinogradnika najsrečnejši in najveselejši čas, namreč trgatve. Ker je vinska trta letos skoraj povsod dobro obrodila in ker je vsled ugodnega vremena pričakovati, da grozdje dobro in enakomerno dozori, da se bode torej pridelala izvrstna vinska kapljica, je pač skrb vsakega umnega vinogradnika, da s svojim, z velikim naporom pridobljenim pridelkom, tudi pravilno ravna, ako ga hoče hitro in dobro v denar spraviti.

Da se pa največ vinskega pridelka pokvari le vsled slabe posode, je vsakemu dobro znano; mnogo je pa tudi krivo površno ravnanje z grozdem pri trgatvi in pozneje še pri kipenju. Nepravilno napravljeno vino se le težko proda in vedno po nizkih, dandanašnjim stroškom neodgovarjajočih cenah.

Temu nedostatku se vsak vinogradnik izogne, če že od vsega začetka z vinom, ozir. že z grozdem in z močtom pravilno ravna, zato opozarjamo na knjižico „Umno kletarstvo“, katero je spisal deželni vinarski potovalni učitelj za Kranjsko g. Fr. Gombač in katero je založil in izdal spomladi t. l. dež. odbor kranjski.

Ta poljudno spisana knjižica obsega vsa za malega vinščaka potrebna navodila z ozirom na najnovejše zahteve umnega kletarstva.

Dobiva se pri c. kr. kmetijski družbi v Ljubljani in v drugih knjigarnah. Posamezen komad stane 30 vin., s pošto vred 38 vin.; 40 izvodov skupaj pa 5 kron, s pošto 8 kron 50 vin.; torej 20 vin. oziroma 21 vin. komad.

Istina je, da si utegne marsikdo s temi vinarji prihraniti več sto kron.

Istotam se dobi še nekaj izvodov „Novega vinogradništva“ od istega pisatelja po 80. vin. s poštino vred.

Obe knjigi toplo priporočamo.

Politični pregled.

(Bodoča naloga državnega zbora.) Dôčim se glede časa, kdaj se snide državni zbor, vrše se pogajanja, pišejo češki listi, da bode moralo bodoče zasedanje narodne razmere na Češkem vsekakor urediti. Državni zbor pa bode imel tudi drugih nujnih nalog: Treba je dognati proračuna za leto 1901 in 1902, izgotoviti avtonomni carinski tarif ter dognati vprašanje glede zavarovanja privatnih uradnikov. S tem bo imel parlament dovolj dela jeseni in pozimi. Na pomlad pa se loti nagodbe z Ogrsko.

(Avstrijska irredenta.) Dunajski list „Information“ je imel ob priliki žalnega praznovanja obletnice smrti kralja Humberta dopis iz Rima, v katerem se opisuje obhod po mestu dne 29. julija, in katerega so se udeležila razna monarhična in liberalna društva, pa tudi številni Garibaldinci v rdečih srjcah. Muzika je svirala kraljevi marš in garibaldinsko himno. Tega obhoda pa so se udeležile tudi deputacije iz Trienta, Trsta in Dalmacije. Ko so te deputacije dan prej, t. j. dne 28. julija dosele pred palačo avstrijskega poslanika pri papežu, so povsile zastavo in izustile več psovok zoper Avstrijo. Te deputacije so bile drugi dan med dvornimi slavnostmi živahno aklamirane od italijanskih družtev. V tukajšnjih merodajnih političnih krogih, piše „Information“ dalje, vlada mnenje, da vojska zoper Avstrijo v bližnji bodočnosti ni nemogoča. Razmere oficijelne Italije k takozvanim irredentističnim strankam, alijanca s Črnogoro, nameni Italije in Črnogore glede Albanije, vse to utemeľjuje to mnenje, in bi moralo služiti avstrijski vladi kot povod, da s poztvovnostjo in skrbjo za gospodarsko in narodnostno blagostanje slovenskega prebivalstva na jugu naše monarhije njihovo zvestobo in ljubezen okrepi, in da si skuša s spretno politiko pridobiti prijaznost balkanskih narodov, da se ne bodo ti v uri odločitve pridružili Italiji in Črnigori temveč Avstriji.

(Čehi v Šleziji.) V „Narodnih Listy h“ je izšel dne članek, ki toži o zatiranju Čehov v Šleziji; v njem so stavljenе te zahteve: Nagodba z Nemci v ostalih zemljah češke krone se ima skleniti samo pod pogojem, da dobi češka manjšina v Šleziji iste pravice v uradih in šolah, kakor jih uživa nemška manjšina na Češkem. Dolžnost vseh čeških zastopnikov je, da zahte vajo od vlade, naj uvede popolno enakopravnost v Šleziji. V vseh okrajih Šlezije naj se ustanove politične organizacije, in uredi stalna pisarna, katere glavni namen bode pospeševanje in izvajanje gesla „Svoji k svojim“. Samo tedaj, ako bodo delali v Šleziji vsi složno in s pomočjo vseh ostalih dežel češke krone, bo mogoče rešiti češki živelj od propasti. Iste zahteve bi morali postaviti mi na vlado in na naše poslance glede dežel, kjer smo Slovenci v manjšini! A pri nas se zato ne meni nihče; pripraviti se medseboj je glavno, ako narod izumira, to nič ne de.

(Volitve v ogrski državni zbor) se vrše šele meseca novembra, mogoče tudi še celo decembra, ker je več važnih razlogov, da obstoji še nekaj časa sedanji parlament. Predvsem je tu proračunski provizorij in ogrsko-hrvatska finansijska nagodba, ki se mora urediti. Vsi ti nujni posli bi se dali težko od novega parlamenta v pravem času rešiti.

(Vinska klavzula in Italija.) Nek laški list piše o tej stvari sledeče: Italijansko ministrstvo je sklenilo soglasno, da se pred pričetkom pogajanj s sosednjimi državami glede obnove trgovskih pogodb kot glavni pogoj spravi v prvi vrsti na dnevni red vprašanje glede carine na italijansko vino. Ta sklep je storila italijanska vlada v svesti si, da bo končno odnehala tudi avstro-ogrsko vlada, če bo vedela, da drugače ne more skleniti trgovinskih pogodb z Italijo.

(† Francesco Crispi.) večkratni italijanski ministrski predsednik, je v nedeljo zvečer umrl. Bil je provzročitelj nesrečne vojne z Abesinci v Afriki ter je igral tudi veliko ulogo pri osnovanju trozveze. Očitati so mu tudi svoj čas, da vanjo kot minister ni imel čistih rok: škandal v „Banki Romani“, pri kateri je bil tudi Crispi udeležen, ga je v javnosti jako osramotil. Rojen je bil 1. 1819 na Siciliji. Svojo politično karijero je začel

kot revolucionarec l. 1848. Pozneje se je bojeval tudi na Garibaldi-jevi strani.

(Srbska vojna moč.) V slučaju vojske more Srbija poslati na bojišče 250.000 mož. Armada je sicer neednakomerno, vendar zadostno oborožena ter dobro preskrbljena s streljivom in izvrstno izvežbana. Tudi srbska konjica in topništvo sta dobro organizovana.

(Volitve v srbsko skupščino) so končane. Pri ožji volitvi je bilo izvoljenih 27 vladnih pristavev in 10 neodvisnih radikalcev. Protivladni stranki sta bili popolnoma poraženi; temu je vzrok volilni red, ki je bil tako sestavljen, da je vlada morala dobiti večino.

(Neuspehi germanizacije na Pruskem) Nemški listi tožijo, da se število Poljakov vkljub vsemu zatiranju, vkljub naseljevanju Nemcev v poljskih krajih, in vzlic temu, da je uvedena nemščina v vseh poljskih šolah, ne niža, temveč da je vedno več Poljakov.

(Turško gospodarstvo.) Vlada je glede uprave železnice Saloniki-Dedeagac vsa izvan sebe. Iz zadnjega poročila družbe, ki upravlja okrog 500 km dolgo progo Saloniki-Carigrad, je razvidno, da znaša izguba 7 milijonov frankov, katere mora plačati po sklenjeni pogodbi vlada. Doslej je plačala vlada že 35 milijonov in to za progo, ki ima največji promet, in ki bi se morala ne le rentirati, temveč tudi donošati lep dobiček. Vlada meni zdaj to železnico sama prevzeti; vendar je dvomljivo, da bi se gmotne razmere obrnile na boljše, ker je doslej še vse, kar je upravljala turška vlada, propadlo.

(Vojna v Južni Afriki.) Glasom izkaza londonskega vojnega urada so izgubili doslej Angleži na bojišču 71.383 mož. Od teh jih je 21.361 popolnoma izgubljenih za angleško armado. Število skupne izgube se razdeli sledeče: Ubitih v boju je bilo 392 častnikov in 4082 mož, vsled dobljenih ran je umrlo 187 častnikov in 1387 mož, v ujetništvu so umrli 4 častniki in 93 mož, vsled bolezni 251 častnikov 9976 mož, vsled nezgod pa 12 častnikov in 395 mož. Kot nespodobnih za vojsko je poslanih domov 2270 častnikov in 51.228 mož. V resnici pa je izguba še dosti večja. — Angležev vedno več pobegne iz bojnih vrst; nedavno so cele čete prostovoljcev odpovedale službo. Pred kratkim je prišlo k Burem mnogo Angležev z orožjem in streljivom; pripeljali so s seboj 3000 glav živine. Buri pa angleških ubežnikov ne sprejemajo, ker jim ne zaupajo. — Po Natalu hodi več burskih čet, ki so si pridobile nad 1000 Afrikanderjev za svoje vrste. Buri postopajo zdaj jako neizprosno. Ustrelili so te dni angleškega lajtnanta in še nekega vojaka, ker sta ustrelila burskega jezdeca, ki je nosil pisma. Botha je dal štiri izdajalske Bure ustreliti.

Razne stvari.

(Vzdihljaji urednika.) Kako težko je urejevati list tako, da bo vsem naročnikom prav, o tem piše nek angleški list pol v šali, pol resno: Ako je v listu preveč politike, ga nikdo noče; ako jo je premalo, ga zopet nikdo noče. Ako so članki predolgi, niso prebavljivi, ako so prekratki, imajo premalo v sebi. Ako so črke premajhne, pravijo, da so nečitljive, ako so prevelike, je zopet prigovarjanje, da ima list malo vsebine. Ako donša brzojavke, pravijo, da lažejo, ako jih ne prinaša, pravijo, da se zadržuje iz politične spekulacije. Ako piše o mestu, kriče na deželi, da se na njih ne misli, če piše o deželi, se mesto „dolgočasno“. Ako se nepristransko poroča o kakem zboru, pravijo, da se hoče polniti prostor. Ako urednik zabaja v cerkev, je takoj klerikalec, ako ne zabaja, tedaj je brezverec — ateist! Sploh je malokateri urednik čitateljem po volji, zadovoljiti pa jih ne more nikdo! Nam se zdi, da ni samo na Angleškem tako.

(Raztresenost) je pri učenjakih nekaka navada in predprava. Neki Naderman na Nemškem imel je navado, da je odhajajoč od doma napisal na vrata „Ga ni doma“. Neko popoldne pride domu in bere svoje pisanje na vratih. „Lej ga, dedca“, pravi, „ga ni doma. Moram priti pozneje!“ Reče, se obrne in gre.

(Revni vladarji) Portugalski kralj je brez dvoma eden najrevnejših evropskih vladarjev. Ima dobiti sicer na leto skoraj 2.000.000 K. toda trdi se, da nekaj časa ne dobiva sploh ničesar, zato ker je državna blagajna prazna. V žalostnem stanju je tudi civilna lista turškega sultana. On ima velikansko privatno premoženje, in ako bi tega ne bilo, bi ne mogel opravljati svojega

„posla“. Več let je preteklo, kar ni dobil ničesar od državne blagajne, dasiravno se Turki bahajo, da dobiva sultan 19.000.000 na leto. V istini opravlja Abdul Hamid brezplačno svoj posel. Kralj dahomejski dobiva od francoske vlade 24 kron na teden. Ta kralj živi v pregnanstvu na otoku Martinique. V zadnjem času je presel za pobiljšek in primaknili so mu 5 frankov.

(Koliko je ljudi na svetu?) Po najnovejši statistiki je vseh ljudi na svetu 1.558.100.000. Ako se oziramo na posamezne dele sveta, tedaj je v Aziji 838.852.000 in na 1 km² jih stanuje 19-1. Evropa ima 391.400.000 preb. in na 1 km² jih pride 40-4. Afrika ima 177.479.000 in na 1 km² jih stanuje 5-9. V Ameriki je 144.063.000 in na 1 km² jih je 3-7. Avstralija šteje 6.224.000 in na 1 km² je 0-7 prebivalcev.

(297) 2-1

Išče se

za poučevanje 4 otrok privatna učiteljica

ki je slovenskega in nemškega jezika popolnoma zmožna ter zna tudi ženska ročna dela. Imela bi popolno oskrbo, a glede plače naj se dopošljejo ponudbe s pričevali gospodu ravnatelju Josipu Resch-u v Golubovcu preko Varaždina.

(395) 3-1

Učenec

za trgovino z mešanim blagom, z dobrimi sprejemali in iz dobra hiše, se sprejme pri Francu Seršenu v Ljutomeru.

(296) 2-1

Ugodna prilika.

Hiša z gospodarskimi poslopji in k hiši spadajočimi travniki in gozdom se proda radi smrti posestnika po zelo ugodni ceni. To posestvo leži ob Savi poleg večjega trga na južni železnici (Kranjsko) in je vsled tega posebno pripravo za usnjarjo ali kako tako podjetje. Naslov posestnika pove naše upravnistvo.

Med. univ. dr. Bela Stuhec

praktični in zobozdravnik v Ptuj

odpotoval je na štiri tedne k orožnim vajam ter bode od srede septembra v hiši gospe Škraberjeve na Minoritskem trgu ne več na Flori. (298) 3-1 janskem trgu ordinoval

Deček

z dobrimi šolskimi spričevali, poštenih staršev, sprejme se takoj v uk pri trgovcu

(294) 3-2

L. Löschniggu

v Šmarju pri Jelšah, Štajarsko.

Sejem v Središču

dne 24. avgusta t. l.

Konjetejci se vabijo, da priženejo svoje konje zlasti pa žrebete v obilem številu na sejem, ker že sedaj kupci po žrebetih težkega plemena poprašujejo. (293) 3-2

V pivovarni Žalec vzamejo se v delo 4 močni fantje in dva učencev

oglasijo se, naj ali pismeno ali osebno takoj.

(284) 3-3

Šolske zvezke

za ljudske šole ima v lastni zalogi trgovina

Dragotin Hribar-ja

Celje

Rotovška ulica šte. 2.

Postrežba točna in solidna!

Trgovina

norimberško-galanterijske drobno in kramarske robe
na veliko

Peter Kostič

v Celju, Glavni trg št. 2 (Stajarsko)
priporoča g. trgovcem in preprodajalcem
sledede:

Britv, nože, vilice, žepne nože, pilce, škarje, žlice, različne igle, naprstnike in šila, česalnike, milo, parfen, masti za brke. Gumbje iz kovine in kosti, broše, mošnjice za denar, pasove, biče in bičala, svinčnike, radirke, črnilo, pečat, kamenčke, tablice in škatle za šolarje, držala za peresa, knjižice, pisarni in kancelijski papir, barvani in svileni papir, papir v mapah in škatljah, zlato peno, papir za cigarete, zavitke, torbe za učence, škatle za peresa in držala, lončene, lesene in porcelanaste pipe, ustnike, cevke za cigarete in smodke, krtače za zobe, za lase in obleko, očala, tehtnice za vino in žganje, termometre in barometre, dreto, špaže, šmisa, pipe za sode, košare, harmonike, ogledala v plehu in lesu, meterske mere, balončke itd. — Nadalje: srajce, bele in lvske, spodnje hlače, ovratnike, manšete, povoje, žepne robce, čipke, mašne, kravate, pavolo, belo in barvano, sukanec v štrencih in špulah, sukanec za kvačkanje, šmirance, močne, volnene in svilene trake, različne žnore, kápice, rokavice, solnčnike in dežnike, podvese in naramnice, molke, podobice, križe, svetinje in sv. slike itd. itd. itd.

Končno: Vsakovrstne igrače iz lesa, pleha in gumija, puže v vozičkih itd.

Vse po najnižjih trgovskih in kramarskih cenah.

Naročbe se razpošiljajo strogo in točno s prvo povratno pošto.

Postrežba točna in solidna!

Kdor si želi ohraniti svoj vinograd v dobrem stanju, in kdor želi imeti od njega kolikor mogoče največ haska, istemu bode zelo dobro služila knjižica

„Vinogradniki!“

— čuvajte vinsko trto! —

Spisal Ant. Kosi, učitelj in vinogradnik v Središču.

Delce, ki je išlo ravnokar, se naroča pri njega pisatelju g. Ant. Kosi-ju v Središču, pri W. Blanke-ju v Mariboru in v Ptujju ter pri Dr. Hribar-ju v Celju. Cena: 1 komad 50 vin. s poštino vred. Pri večjem naročilu se cena zdatno zniža.

Pošilja se le proti predplačilu. (267) 10-7

Postranski zaslužek

trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s povzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1.798“ Gradec, poste restante.

V najem

se da prodajalna za trgovino z mešanim blagom v večjem trgu na Spod. Stajarskem s sedežem o. kr. sodišča, tik farne cerkve, s potrebno pripravo, stanovanjem in z vsem blagom ali brez njega, in sicer s prvim oktobrom t. l. pod jako ugodnimi pogoji. Trgovina obstoji že 40 let in je dobro vpeljana. Naslov pove upravništvo „Domovine“ v Celju. (289) 2-2

Vožne karte in tovarni listi v

AMERIKO

Kralj. belgijski poštni parnik.

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od vis. c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje Red Star Linie, Dunaj IV. Wienergürtel 20 ali pa

Julij Popper, Südbahnstr. Nr. 2, Innsbruck.

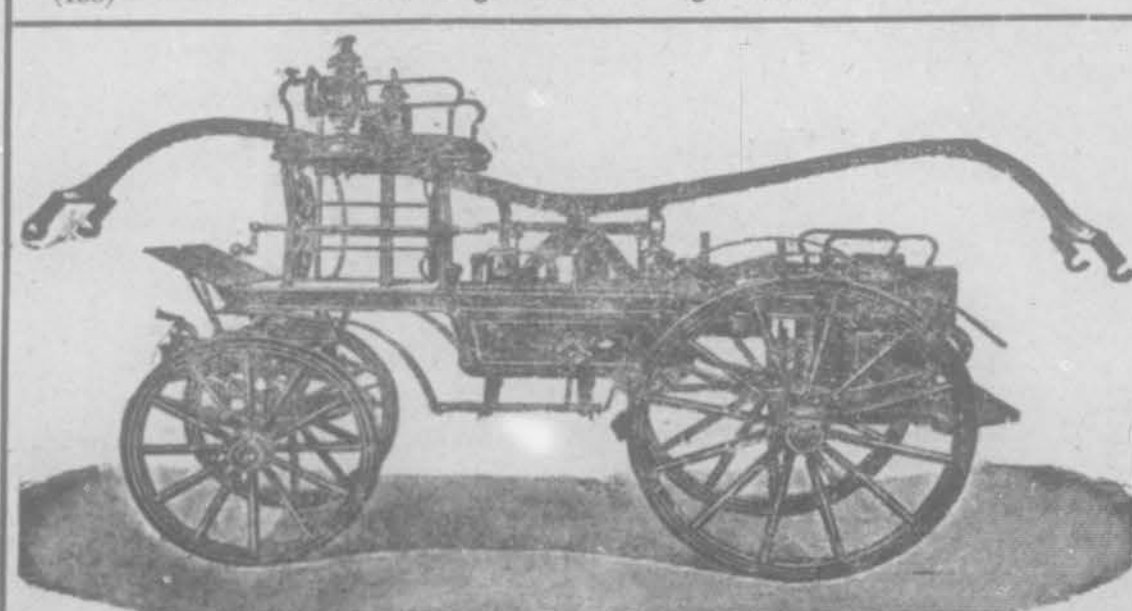
Sprejme se takoj v trgovini z mešanim blagom na deželi

pomočnik, star 17-20 let, ki se je izučil v mešani trgovini na deželi in

učenec, močan, poštenih starišev, z dobrimi šol. spričevali.

Ponudbe naj se pošljejo pod „TRGOVINA“, poste restante, Ljutomer. (290) 3-3

Svoji k svojim!

Podružnica Zagreb.

Krepkega učenca

s primerno šolsko izobrazbo, poštenih staršev, kateri ima veselje do kamnoseške obrti, sprejme v uk pod ugodnimi pogoji

Vinko Čamernik

kamnoseški mojster v Celju.

(239) 8-8

C. i. kr. priv. tvornica

brizgalnic, cevi in

kmetijskega orodja

R. A. SMEKAL

v Čechu na Moravskem

podružnica Zagreb

nudi sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevi in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronospora-škropilnice, slednje po 22 kron komad franko vsaka pošta. Plečiča tudi na obroke. Prekupcem znaten rabat.

Rafael Salmič, urar in prodaja zlatnine
Celje, „Narodni dom“.

Priporoča svojo veliko zalogo jeklenih, nikelnastih, srebrnih, tula in zlatih žepnih ur.

Prstane, uhane, zapestnice, priveske, svetinje, križce, medaljone, vsakovrstne verižice za okoli vratu, lorgnon, kratke in dolge za dame in gospode v zlatu in srebru.

Žlice, nože, vilice, tabatiere, nastavki za sadje, ovetlice, vizitnice itd. Velika zaloga optičnih predmetov: očala, naočniki, toplomeri, aneroidi maksimal-toplomeri, tehtnice za vino, žganje, mošt, mleko itd.

Velika izber stenskih ur, budlik in ur z nihalom, najnovejše in najboljše. Pošteno in dobro blago, vse po najnižjih konkurenčnih cenah.

Dveletna garancija za vsako prodano uro.

Nikelnaste ure od glid. 3— naprej.

Srebrne ure " " 5— "

Tula ancré s tremi pokrovi " " 10— "

Zlate urice za dame " " 13— "

" ure za gospode " " 20— "

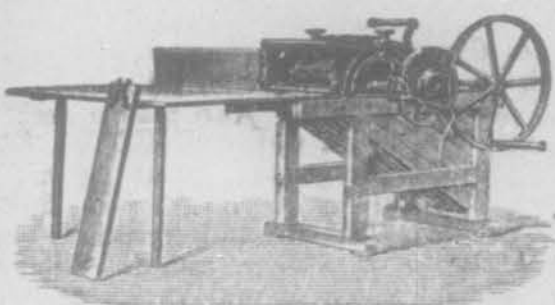
Pancer-verižice iz pristnega srebra po 6 kr. gram.

(231) 25-8

Popravila ceno in zanesljivo.

Na debelo. * Na drobno.

Postrežba točna. * Cene nizke.

Peter Majdič

trgovina z železnino „Merkur“

Celje, Graške ulice št. 12.

Za stavbeno sezono vse stavbene potrebščine v največji izbiri.

Opozarja na svojo veliko zalogo travert, vedvodnih cevi, izdelkov iz kameščine, kakor cevi za kanalizacije in stranišča, nastavke za dimnike v vsakovrstnih oblikah, cementa, stavbenih in pohištvenih okovov, samokolnic, raznega rokodelskega orodja, kuhinjske priprave, štedilnikov itd.

Mlatilnice z gepljem in ročne, čistilnice in drugi poljedelski in vino-rejski stroji iz najbolj slovečih tovarn po zelo nizkih cenah.

Za čas košnje priporočam svoje

izvrstne kose iz najfinejšega jekla

ter vsakovrstne brusne kamne.

Za kose se jamčil!